

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 października 2017 roku

Sąd Rejonowy w Łukowie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący – sędzia SR Mariusz Brojek

Protokolant – sekretarz sądowy Marta Sadło

w obecności oskarżyciela publicznego J. S. i R. R.

z KPP w Ł. po rozpoznaniu w dniach 24 lipca i 26 października 2017 roku sprawy **A. L.** syna J. i I. z domu Ś. urodzonego (...) w T.

obwinionego o to, że:

w dniu 17 listopada 2016 roku około godziny 17:45 na drodze publicznej pomiędzy miejscowościami Ł. – K. prowadził pojazd m-ki M. o nr rej. (...) znajdując się pod działaniem środka podobnie działającego do alkoholu;

to jest o wykroczenie z art. 87 § 1 k.w.

o r z e k a

- obwinionego A. L. uznaje za winnego dokonania zarzucanego mu wykroczenia wyczerpującego dyspozycję art. 87 § 1 k.w. i za ten czyn na podstawie art. 87 § 1 k.w. w związku z art. 24 § 3 k.w. wymierza mu karę 700 (siedmiuset) złotych grzywny;
- na podstawie art. 87 § 3 k.w. w związku z art. 29 § 1 i 2 k.w. orzeka wobec obwinionego A. L. środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 6 (sześciu) miesięcy;
- na podstawie art. 29 § 3 k.w. nakłada na obwinionego A. L. obowiązek zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdów do właściwego miejscowo Starostwa Powiatowego;
- na podstawie art. 118 § 1 k.p.w. w związku z art. 119 k.p.w. i art. 627 k.p.k. zasądza od obwinionego A. L. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe
w całości w kwocie 508,68 (pięciuset ośmiu ⁶⁸/100) złotych, w tym 70 (siedemdziesiąt) złotych tytułem opłaty sądowej.
-
- **II W 517/17**
- **UZASADNIENIE**
-
- Z uwagi na to, że złożony wniosek o sporządzenie pisemnego uzasadnienia wyrok dotyczy rozstrzygnięcia o karze, zgodnie z treścią art. 82 § 1 k.p.w. w związku z art. 424 § 3 k.p.k. uzasadnienie niniejsze Sąd ograniczył do poniższego.
-

- Komenda Powiatowa Policji w Ł. wniosła o ukaranie A. L. za wykroczenie z art. 87 § 1 k.w. Sąd przypisał obwinionemu czyn w postaci zarzuconej przez oskarżyciela publicznego.
- Czyn zabroniony z art. 87 § 1 k.w. popełnia ten kto znajdując się w stanie po użyciu alkoholu lub podobnie działającego środka prowadzi w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym pojazd mechaniczny.
- Zgodnie z treścią § 1 rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 16 lipca 2014 roku w sprawie wykazu środków działających podobnie do alkoholu oraz warunków i sposobu przeprowadzania badań na ich obecność w organizmie (Dz. U z 2014 r., poz. 948) środkami działającymi podobnie do alkoholu są:
 - 1) opioidy;
 - 2) amfetamina i jej analogi;
 - 3) kokaina;
 - 4) tetrahydrokanabinole;
 - 5) benzodiazepiny.
- Są to środki ogólnie określane jako narkotyczne, do których odnosi się ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii, ale też środki farmaceutyczne, mogące wykazywać ujemne działanie na sprawność psychofizyczną człowieka (o czym informuje się użytkowników w ulotkach załączonych do tych leków).
- Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że "stan po użyciu środka podobnie działającego do alkoholu jest równoznaczny jedynie ze znajdowaniem się tego środka w organizmie. Natomiast jego użycie nie oznacza jeszcze realnego wpływu zażytego środka na zdolności psychomotoryczne kierowcy" (postanowienie z dnia 31 maja 2011 r., V KK 398/10, OSNwSK 2011, poz. 1040). Oceniając zaburzenia zdolności psychomotorycznych wobec dysponowania tylko badaniem krwi wykazującym stan stężenia zbliżony do stężenia progowego - a takim w myśl § 3 ust. 4 pkt 4 cytowanego rozporządzenia jest w przypadku delta-9-tetrahydrokannabinolu, określanego mianem (...), granica oznaczalności (...) na poziomie 1 ng/ml - należy odwołać się do dowodów opisujących wygląd sprawcy, funkcjonowanie określonych jego organów oraz pozwalających na ustalenie sposobu jego zachowania. Dowodem takim, pozwalającym na przyjęcie, że wymieniony znajdował się w stanie po użyciu środka podobnie działającego do alkoholu są opinie z zakresu badań fizykochemicznych, z zakresu rekonstrukcji wypadków komunikacyjnych i z zakresu medycyny sądowej oraz opinia sądowo-psychiatryczna dotycząca osoby obwinionego.
- Prowadzącym pojazd jest zarówno osoba kierująca nim, jak również spełniająca jakiekolwiek czynności związane bezpośrednio z ruchem danego pojazdu, zaś pod pojęciem prowadzenia pojazdu rozumieć należy każdą czynność wpływającą bezpośrednio na jego ruch, w szczególności rozstrzygającą o kierunku i prędkości jazdy.
- Pojazd mechaniczny w ruchu lądowym to każdy pojazd drogowy czy szynowy napędzany umieszczonym w nim silnikiem, jak również maszyna samobieżna i motorower oraz pojazdy szynowe. Prowadzenie pojazdu mechanicznego oznacza zgodne z jego konstrukcją wprawienie w ruch, kierowanie nim, nadawanie prędkości i hamowanie.
- Wykroczenie to może być popełnione w ruchu (...) lądowym, którym jest nie tylko ruch na drogach publicznych, w strefach zamieszkania, lecz także ruch w miejscach dostępnych dla powszechnego użytku (wyrok SN z dnia 5 maja 2009 r., IV KK 432/08, OSNwSK 2009, nr 1, poz. 1068).
- Wykroczenie to ma charakter powszechny, jego sprawcą może więc być każdy. Strona podmiotowa może być zrealizowana zarówno umyślnie, jak i nieumyślnie, co wynika z treści art. 5 k.w., przy czym nieumyślność dotyczy może – co oczywiste – wyłącznie kwestii znajdowania się w stanie po użyciu alkoholu, nie zaś prowadzenia

pojazdu. Należy ono do wykroczeń formalnych, z abstrakcyjnego narażenia na niebezpieczeństwo, dla dokonania których nie jest niezbędne nastąpienie skutku.

- Sprawca podlega karze grzywny nie niższej niż 50 złotych.
- Zgodnie z przepisem art. 87 § 3 k.w. w razie skazania za wykroczenie stypizowane w tym przepisie Sąd orzeka zakaz prowadzenia pojazdów. Zakaz ten orzeka się w miesiącach lub latach od 6 miesięcy do lat 3.
-
- Jak już wspomniano Sąd przypisał obwinionemu sprawstwo zarzuczonego mu wykroczenia, albowiem jego wina nie budziła wątpliwości, gdyż nie zachodziły żadne okoliczności ją wyłączające.
- Za popełnione wykroczenie, na podstawie art. 87 § 1 k.w., wymierzył A. L. karę 700 złotych grzywny.
- Przy wymiarze kary Sąd miał na uwadze wszelkie okoliczności podmiotowe i przedmiotowe, leżące w granicach cech przypisanego obwinionemu wykroczenia, a także dotyczące osoby sprawcy i mające znaczenie dla wymiaru kary.
- Stopień naruszenia przepisów odnoszących się do bezpieczeństwa ruchu drogowego, a co za tym idzie stopień społecznej szkodliwości czynu nie był nieznaczny, gdyż obwiniony z całą pewnością miał wiedzę w tym zakresie (albowiem jest to wiedza powszechna, dostępna przeciętnemu obywatelowi naszego kraju, także z racji prowadzonych od wielu lat kampanii informacyjnych) i powinien oraz mógł się spodziewać, iż użycie zarówno alkoholu, jak i środków podobnie doń działających, opisanych powyżej, szkodzi kondycji psychofizycznej kierowcy, ponieważ wszystkie one osłabiają zdolność koncentracji, zdolność szybkiego reagowania na wydarzenia, ogólnie osłabiają sprawność psychofizyczną człowieka, czyniąc go tym samym mniej bezpiecznym uczestnikiem ruchu drogowego i zarazem potencjalnym zagrożeniem dla innych jego uczestników.
- Reasumując, w ocenie Sądu kara w takim wymiarze spełni przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do sprawcy, jak również w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Jednocześnie jako kara o charakterze majątkowym - będzie ona przez niego realnie odczuwalna.
- Nadto Sąd mając na uwadze oddziaływanie kary i środków karnych jako całości oraz obowiązek orzeczenia zakazu prowadzenia pojazdów, wynikający z treści art. 87 § 3 k.w. uznał, iż zachowanie obwinionego uzasadnia orzeczenie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 6 miesięcy. Obwiniony naruszył jedną z fundamentalnych zasad bezpieczeństwa ruchu drogowego – zasadę trzeźwości, nie związaną wprawdzie ze spożyciem alkoholu, ale środka podobnie doń działającego. Uzasadnia to orzeczenie tego środka karnego, który jest obligatoryjny. Jednak orzekając go w rozmiarze minimalnym Sąd miał na uwadze to, że obwiniony pracuje poza miejscem swego zamieszkania, skąd dojazd z miejsca jego zamieszkania środkami komunikacji publicznej jest znacznie utrudniony, co wiadomo Sądowi z urzędu i że wartości (...), jakie u niego stwierdzono, były zbliżone do progu oznaczalności (...), wskazanego w przytaczanym rozporządzeniu Ministra Zdrowia. Dodatkowo orzekając ów środek wobec wymienionego jako osoby nie dającej w ocenie Sądu należytej rękojmi bezpiecznego uczestniczenia w ruchu drogowym, Sąd miał także na uwadze treść opinii sądowo-psychiatrycznej oraz kontakt z obwinionym na sali rozpraw i fakt, że doznany przez niego w grudniu 2016 roku udar niedokrwienny, skutkowałam zaburzeniami mowy i połowicznym prawostronnym niedowładem. Dlatego też Sąd uznał, iż tak orzeczony zakaz będzie wystarczający, by spełnić swą funkcję wychowawczą i prewencyjną, a nie zachodzą żadne szczególne okoliczności, które uzasadniałyby odstąpienie od jego orzeczenia.
- Na podstawie art. 118 § 1 k.p.w. w związku z art. 119 k.p.w. i z art. 627 k.p.k. Sąd obciążył A. L. kosztami sądowymi w całości w kwocie 508,68 złotych, z czego 70 złotych stanowi opłata sądowa.

• **SSR Mariusz Brojek**

POUCZENIE O UPRAWNIENIACH I OBOWIĄZKACH

Od wyroku sądu pierwszej instancji służy stronom apelacja (art. 103 § 2)²⁾.

Wyrok można zaskarżyć w całości lub części (art. 103 § 4).

Apelację wnosi się na piśmie w terminie 7 dni od daty otrzymania wyroku wraz z uzasadnieniem. W wypadku, gdy uzasadnienie wyroku zostało przedstawione wyłącznie w formie ustnej, apelację wnosi się na piśmie w terminie 7 dni od daty otrzymania wyroku wraz z przekładem tego uzasadnienia (art. 105 § 1 i § 1a). Do biegu 7-dniowego terminu nie wlicza się dnia, od którego liczy się dany termin. Jeżeli koniec tego terminu przypadnie na dzień uznany ustawowo za dzień wolny od pracy, czynność można wykonać następnego dnia (art. 123 § 1 i § 3 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego, Dz. U. z 2016 r. poz. 1749, z późn. zm., w zw. z art. 38 § 1). Termin jest zachowany, jeżeli przed jego upływem apelacja zostanie złożona bezpośrednio w sądzie albo:

1. nadana w placówce podmiotu zajmującego się doręczaniem korespondencji na terenie Unii Europejskiej;
2. nadana w polskim urzędzie konsularnym;
3. złożona przez żołnierza, z wyjątkiem żołnierza pełniącego terytorialną służbę wojskową dyspozycyjnie, w dowództwie jednostki wojskowej;
4. złożona przez osobę pozbawioną wolności w administracji odpowiedniego zakładu;
5. złożona przez członka załogi polskiego statku morskiego kapitanowi statku (art. 124 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego w zw. z art. 38 § 1).

Apelację co do winy uważa się za wniesioną przeciwko całości wyroku (art. 447 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego w zw. z art. 109 § 2).

Apelację co do kary uważa się za wniesioną przeciwko całości rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych (art. 447 § 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego w zw. z art. 109 § 2).

Apelację co do środka karnego uważa się za wniesioną przeciwko całości rozstrzygnięcia o środkach karnych (art. 447 § 3 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego w zw. z art. 109 § 2).

W apelacji można podnosić zarzuty, które nie stanowiły lub nie mogły stanowić przedmiotu zażalenia (art. 447 § 4 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego w zw. z art. 109 § 2).

Podstawą apelacji nie może być błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia oraz rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, związane z treścią zawartego porozumienia w sprawie wydania wyroku skazującego, wymierzenia określonej kary lub środka karnego lub rozstrzygnięcia w przedmiocie poniesienia kosztów procesu (art. 447 § 5 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego w zw. z art. 109 § 2).

Apelacja nie zostanie przyjęta, jeżeli zostanie wniesiona po terminie lub przez osobę nieuprawnioną albo jest niedopuszczalna z mocy ustawy (art. 429 § ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego w zw. z art. 109 § 2).

1) należy wybrać właściwy zwrot;

2) jeżeli nie wskazano innej podstawy prawnej, przepisy w nawiasach oznaczają odpowiednie artykuły ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. - Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2016 r. poz. 1713 i 1948 oraz z 2017 r. poz. 708, 962, 966 i 1477).